

Teologiens og misjonens sted

Går det an å diskutere teologiens og misjonens sted?

Teologi bedrives på teologiske læresteder og på studerkammene til prester og lekfolk som har initiativ og anlegg for å studere videre. Og misjon, det foregår da i Afrika, Asia og Latin-Amerika, drevet frem av engasjerte kvinner og menn som ofrer tid og penger på sin spesialinteresse?

Artiklene i dette nummer av *Norsk tidsskrift for misjon* ser ikke i utgangspunktet ut til å ha så mye med hverandre å gjøre. Sturla Stålsetts artikkel gir en innføring i noen hovedanliggender i kontekstuell teologi, særlig slik den er inspirert av latinamerikansk teologi. De andre artiklene er stort sett opptatt av norsk misjon og dens kriser, utfordringer og muligheter.

Likevel skulle det ikke bare være mulig, men kanskje nødvendig, å trekke tydelige forbindelseslinjer mellom artiklene. Hvis kontekstuell teologi og inspirasjon fra den tredje verden forblir en teologi for den tredje verden, blir vår beskjeftigelse med den bare av eksotisk interesse. Da kan teologiske studenter skrive interessante oppgaver, forskere kan bli spesialister på teologi og tenkning i den tredje verden, og misjonsinformasjonen kan gi interessante glimt fra det som foregår der ute. Men det vil bli fjernt og eksotisk, uten noen betydning for vår egen kontekst. Stålsett ønsker å hente inspirasjonen fra den tredje verden hjem og utfordre oss til å bearbeide våre egne grunnleggende teologiske arbeidsmåter. Det er ikke lett, men prosessen er begynt og vil kanskje i det lange løp gjøre noe med vårt teologiske arbeid.

Direkte og indirekte kan dette kanskje få betydning for vår måte å drive misjonsarbeid på hjemme. Både Laugeruds og Jørgensens artikler røper at norske misjonsledere er urolige for fremtiden. Ressursmangel, minkende medlemstall, drastisk nedgang i abonnement, usikkerhet om arbeidsmåten for hjemmearbeidet. Man vet ikke helt

hvordan man skal engasjere nye generasjoner for misjon. Vil det nye samarbeidet om menighet og misjon kunne bidra til en ny giv for misjonen, eller vil det bare bli en forskyvning av problemene?

Kanskje det nettopp er her forbindelsen mellom temaene i dette nummer av tidsskriftet blir viktig. Inspirasjonen fra den tredje verden må ikke bare forbli på studerkamrene til de spesielt interesserte, som så blir mer eller mindre eksperter på frigjøringsteologi eller stedegen teologi – «stedegen» her i betydningen «andre steder». Inspirasjon utenfra må komme inn i menighetene, ikke først og fremst som meninger og tankegods utenfra, men som arbeidsmetode, som spørsmål som vokser ut av praksis, som bevissthet om hva det er å være kirke i Groruddalen, på Moster, i Bodø, på Sørlandet, i Finnmark.

Menighet og misjon kan bli en slik kilde til inspirasjon og fornyelse. Men mye må nok skje for at det blir virkelighet. Da må det skje noe med vårt forhold til både misjonens og teologiens steder.

Notto R. Thelle